

Duino rozhodně není typická italská vesnice. Turisté se sem moc nehrnou, místo je přitažlivé pro zámožné Italy, kteří oceňují klid.

V DUINU

„První půlrok jsem Itálii z duše nenáviděla,“ vzpomíná **MARKÉTA KRAJNÍKOVÁ (20)** na pobyt v severoitalském Duinu. Vesnice nedaleko od Terstu jí nepřirostla k srdci ani později. Přesto nelituje. Dva roky tam totiž studovala na *United World College* – škole, jaká se hned tak nevidí. Nakonec složila i mezinárodní uznávanou maturitu – *international baccalaureat*.

JAK NA TO

O té možnosti jsem se dozvěděla náhodou. Chodila jsem na pražské gymnázium a profesorka angličtiny mi řekla, že tam přišla pozvánka na konkurs. *United World Colleges* jsou školy, které provozuje nezisková společnost ze sponzorských příspěvků od soukromých podniků i vlád. Ve světě je jich deset. Tři UWC jsou v Evropě, tři v Asii, dvě v Severní Americe, jedna je v Jižní Americe a jedna v Africe. Každá z nich ročně přijímá sto studentů nejrozličnějších národností a ke vzájemné inspiraci programově sdružuje lidi z různých částí světa i různých sociálních vrstev. Kromě vzdělání se klade důraz i na sociální výchovu, dobrovolnické akti-

vity a podobně, což se v našem školství nevidí.

Do Čech přišla nabídka na čtyři stipendia, kromě Itálie nabídky po jednom místě i školy v Číně, Norsku a Indii. Uchazečů byla asi stovka a posuzovala nás komise z bývalých českých absolventů. Nejdřív jsme museli napsat životopis a dva eseje – o vlastním životě a o tom, jak si představujeme reprezentaci České republiky. Pak jsme společně absolvovali různé hry a také pohovor.

Čím jsem zaujala, to nevím. Angličtinou to určitě nebylo, protože její znalost podle regulí nesmí rozhodovat. Uchazeči se posuzují spíš komplexně. Důležitá je osobitost vidění a myšlení, otevřenost ke druhým,

tvorivost a také ochota pomáhat druhým.

CO ZA TO

Stipendium, respektive celkové náklady, které si UWC v Duinu účtuje za celé dva roky, činí dvaatřicet tisíc eur. Na mě připadlo jedno z dvaceti míst, která platí italská vláda. Teď, po našem vstupu do Evropské unie, budeme muset pro další uchazeče shánět peníze i v Čechách.

V Duinu jsme měli hrazené skoro všechno: ubytování, školné a třikrát denně jídlo v menze. Škola platila i organizované výlety a potřeby pro činnost různých zájmových kroužků. Kromě toho ještě někteří studenti – podle toho, odkud pocházeli – dostávali různé veliké kapesné. U mě to bylo padesát eur na měsíc, ale třeba studenti z Afriky, kteří přijeli v jednom tričku, dostávali víc.

Duino je drahé. I na italské poměry. Vesnice je malá a funguje hlavně jako rekreační sídlo pro bohaté Italy, kteří tam do svých obřích víl jezdí jen na víkend. Žádné služby si ve vesnici nekonkurují a na cenách je to vidět. Jinde dostanete levnou pizzu za tři eura, v jediné pizzerii v Duinu stojí čtyři. Obyčejnou koblihu pořídíte jinde i za třicet centů, v Duinu stojí osmdesát.

Vzhledem k tomu, že jsem o víkendech hodně cestovala po Itálii,

z kapesného jsem neušetřila nic. Naopak mi ještě rodiče museli přispět, když jsem se chtěla podívat domů.

DÁLKY ZBLÍZKA

Zbohatlíci ze střední Itálie si do Duina jezdí odpočinout kvůli klidu, ale mně to místo k srdci nepřirostlo. Vesnice leží přímo u moře, jenže všude jsou skály – na koupání ani na nějakou letní turistiku to není. Kromě nejteplejších prázdninových měsíců je tam také docela chladno, fouká hodně silný vítr a skoro pořád prší. Připadala jsem si tam spíš jako na nějaké slovanské výspě. K tomu přispívala i skutečnost, že polovinu stálých obyvatel tvořili Slováci. Ti říkájí Duinu Dévin. Je tam i hrad, ale středověká pověst o ženské revoluci chybí.

Ačkoliv Duino leží mezi dvěma velkými městy, dopravit se do vesnice nebo z ní odjet nebyvalo jednoduché. Překážkou byly dopravní společnosti, jejichž zaměstnanci snad každý týden stávkovali. Ovšem – ne všichni. Dokonce ani ne celé linky. Prostě nebylo třeba jen dva tři spoje. Dopředu se to zjistit nedalo, člověk si prostě musel zvyknout. Stejně jako na neustálá zpoždění, deset minut nebo i půl hodiny nic neznamenalo.

K věcem, které mě deptaly až do konce pobytu, patřila siesta. Že tam ani přes poledne není žádný hic